

עפ"ג 40251/04/14 - גמיל עומר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

08 יוני 2014

עפ"ג 40251-04-14 עומר(עציר) נ'
מדינת ישראל

לפני:

כב' השופט אברהם טל- נשיא
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
כב' השופט צבי ויצמן

המערער	גמיל עומר
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

נוכחים:

ב"כ המערער עו"ד אלי לוי

המערער באמצעות שב"ס

ב"כ המשיבה עו"ד אור ממון

[פרוטוקול הושמט]

פסק דין

המערער, נאשם 1 בת"פ 33509-05-13 (בית משפט השלום בפתח תקווה) הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות של התפרצויות לשתי דירות וגניבות מתוכן, קבלת רכב גנוב, החזקת מכשירי פריצה בצוותא, שהייה בלתי חוקית, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, התנגדות למעצר, חבלה במזיד ברכב, נהיגה בפזיזות וברשלנות ונהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח.

המערער נידון ל - 50 חודשי מאסר בפועל, לשנת מאסר על תנאי, ל - 6 חודשי מאסר על תנאי ול - 5 חודשי מאסר על

עמוד 1

תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין, נפסל מלקבל ולהחזיק רישיון נהיגה למשך 14 חודש בפועל ולשנה על תנאי בתנאים המפורטים בגזר הדין.

כמו כן, חויב המערער בתשלום פיצוי לבעלת הדירה בסכום של 2,000 ₪.

הערעור מכוון כלפי חומרת עונש המאסר בפועל וב"כ המערער טוען בהודעת הערעור ובטיעונו בפנינו כי שגה בית המשפט קמא כאשר הטיל עונש מאסר המתקרב לרף העליון של עונש המאסר שהוצע על ידי ב"כ המאשימה בפניו וכאשר לא אבחן, כפי שהיה עליו לאבחן, בין עונשו של המערער לעונשו של נאשם 2 באותו תיק שנידון לשלוש שנות מאסר בפועל.

לאחר שב"כ המשיבה הודיע לנו כי על פי הסדר טיעון שנכרת בין המאשימה לבין שריף, שותפם של המערער ונאשם 2 לביצוע עבירות הפריצה והגניבה והשימוש ברכב הגנוב וכן להתנגדות לשוטר, הוא אמור לרצות 29 חודשי מאסר, טוען ב"כ המערער כי עונש המאסר נושא הערעור איננו עולה בקנה אחד עם עונש המאסר שתציע המאשימה לבית המשפט להטיל על שריף.

עוד טוען ב"כ המערער כי גם אם יש לזקוף לחובת מרשו את התנהגותו לאחר שהרכב שבו נהג נעצר על ידי שוטרים, הרי גם נאשם 2 גילה התנגדות למעצר כאשר חבק את אחד השוטרים.

ב"כ המערער טוען כי בית המשפט קמא לא נתן כל משקל לנסיבותיו האישיות של המערער, אשר היו אמורות להביא להקלה בעונשו, וכן לא נתן משקל לעובדה שעובר למתן גזר הדין לא נבדקה תלונה שהגיש המערער למח"ש על התנהגותם האלימה של השוטרים כלפיו עובר למעצרו.

ב"כ המשיבה מתנגד להקלה בעונשו של המערער ומצביע על חומרת התנהגותו נושא גזר הדין וכן על עברו הפלילי, שכולל עבירות נגד הרכוש ועונשי מאסר בפועל ומאסרים על תנאי שהוטלו עליו לא מנעו ממנו להיכנס לתחומי מדינת ישראל ולפגוע ברכוש הזולת.

לטענת ב"כ המשיבה, יש הבדל משמעותי בין המערער לבין הנאשם 2 ובין שריף בכל הקשור לעבר הפלילי, שכן לנאשם 2 ולשריף עבר פלילי בגין הפרת הכרזת שטח סגור בעוד שלמערער יש עבר פלילי מכביד יותר כפי שעולה מגיליונות ההרשעות הקודמות שהוצגו בפנינו.

אנו רואים עין בעין עם בית המשפט קמא את חומרת הפגיעה שפגע המערער בערכים המוגנים כפי שנקבעו על ידי בית המשפט קמא, שהם הגנה על רכושו של הזולת ועל ביטחונו האישי כאשר בשתי הזדמנויות פרץ המערער יחד עם אחרים לשתי דירות, כאשר מאחת הדירות גנבו תכשיטים, מכשירים סלולאריים, פמוטים וקופות צדקה ומהדירה השנייה, אליה פרצו בסמוך לאחר הפריצה הראשונה, גנבו שני מכשירי טלוויזיות, מחשב נייד ונייח, תכשיטים ומצלמות.

כאן המקום לציין כי המערער ושני שותפיו לביצוע הפריצות נתפסו על ידי השוטרים שהגיעו סמוך לאחר הפריצה השנייה וברכב הגנוב, שבו השתמשו לצורך ביצוע הפריצות ושוב נהג המערער, נמצא הרכוש הגנוב יחד עם כלי פריצה.

הערך המוגן השני שבו פגע המערער, ובכך הוא נבדל מנאשם 2 ומשריף, הוא ההגנה על ביטחונם של שוטרים שבאים למלא את תפקידם כחוק, ובמקרה זה לעצור את המערער ושותפיו לאחר ביצוע הפריצות והגניבות.

מתיאור התנהגותו של המערער לאחר ביצוע הפריצה השנייה עולה כי הוא והאחרים החלו לנסוע ברכב הגנוב, כאשר המערער נוהג בו, ניידות סמויות הגיעו וחסמו את נסיעת הרכב אך המערער המשיך בנסיעה והתנגש בניידת.

כאשר אחד השוטרים רץ לעבר הרכב, צעק "עצרו משטרה" ונכנס לרכב כדי לשלוח את מפתחות הרכב ולעצור את נוסעיו הסיט המערער את ידיו של אותו שוטר לאיזור המתנע והמשיך לנגח את הניידת על ידי נסיעה לאחור ולפנים ברכב שבו נהג, דבר שגרם נזק לניידת ולמכונת אזרחית שחנתה בסמוך למקום.

המערער לא הסתפק בכך אלא נהג את הרכב לעברו של שוטר אחר שעמד מול הרכב, אותו שוטר זז הצידה וירה בנשקו לעבר גלגלי הרכב הקדמיים, דבר שגרם לעצירת הרכב ולמעצרו של המערער ואחרים, תוך השתוללות מצדם.

יש בהתנהגותו של המערער כלפי השוטרים, שאינה מיוחסת בעיקרה לנאשם 2 ולשריף, בנוסף להבדלים המשמעותיים בעבר הפלילי של המערער לעומת העבר הפלילי של נאשם 2 ושריף כדי להצדיק החמרה משמעותית בעונשו של המערער לעומת עונשו של הנאשם 2 ולעומת העונש שיוטל על שריף, בהנחה שבית המשפט שיגזור את דינו יאמץ את הסדר הטיעון.

בית המשפט קמא התייחס לעובדה שהמערער, כמו הנאשם 2, ולהבדיל משריף, לא לקח אחריות על מעשיו אלא ניהל הוכחות אך לא זקף את השיקול לחומרא אלא קבע, ובצדק, כי לא ניתן להתחשב בהודאתו של המערער כנימוק לקולא, כפי שככל הנראה התחשבה המאשימה כאשר הגיעה להסדר הטיעון עם שריף, אשר הפליל את המערער ואת הנאשם 2 בהודאתו במשטרה, גם אם לא חזר על הדברים בעדותו בבית המשפט.

עיון בפסיקה שהוגשה על ידי ב"כ המערער מעלה כי אין המקרים והמערערים נושא הפסיקה דומים למקרה ולמערער שבפנינו, שכן במקרים נושא פסקי הדין הודו אותם מערערים ומשכך יש הבדל משמעותי ביניהם לבין המערער שבפנינו, לצד הבדלים אחרים שעולים מפסקי הדין.

לאור כל האמור לעיל, חלה על המקרה ועל המערער שבפנינו ההלכה הפסוקה לפיה ערכאת ערעור לא תתערב בעונש שהוטל על ידי ערכאה דיונית אלא במקרים חריגים של סטייה קיצונית ממדיניות הענישה או כאשר מדובר בטעות שנפלה בגזר הדין, וכאלה לא נמצאו בגזר הדין נושא הערעור (ראה סעיף 10 לפסק הדין בע"פ 4815/13 מדינת ישראל נ' אלעוקבי, ניתן ביום 1.1.14 מפי כב' השופט שוהם).

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את הערעור.

ניתן והודע היום י' סיוון תשע"ד, 08/06/2014 במעמד ב"כ הצדדים והמערער.

צבי ויצמן, שופט

**שמואל בורנשטיין,
שופט**

**אברהם טל, נשיא
אב"ד**